

ТРАЯН ПЪРВАНОВ

ЧУВСТВО

chitanka.info

На Воймир Асенов

*Рано зимата с облаци тежко надвисна
и вървя със разкращена бавна походка.
В моите нощни възторзи ли пак съм улисан,
или майка говори ми тихо и кротко?*

*И гласът ѝ трепти като сняг над жарава.
В тази столична дълга и пуста неделя
аз не чувам гласът ѝ, на хора разправям
свойта буйна и бяла тъга по Предела.*

*И защо? С друго мога ли да ги покъртя?
Те живеят затворени в крепостни къщи.
И до болка познават за себе си пътя,
но към чуждата болка не се и обръщат.*

*Ето — идват към мене. Кой вятър ги духа?
Дълго спорят, забравили благата дума,
а над мойта Беласица
в утрото глухо
пукат кестени
като кафяви куршуми.*

*Аз вървя и потъвам в дълбоки пространства
с тоя лек и повърхностен сняг в януари.
Зная колко излишни са тези познанства
и как трудно с приятели път ще те свари.*

*Но щастлив съм — снега, щом над мене разгърне
върху стрехите лъскави ледени саби.
И се чувствам дете, като коледно зърно,*

от което ще вкусите болката в хляба.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.